
EN TROFAST FØLGESVEND

"Hej, hvad kan jeg hjælpe med?" fremfører en imbecil teenager skingeret på kommando fra stillingens oplæring, ordene har for hende inden mening, og i hvert fald ikke en hun på nogen måde formår at begribe. "Jeres billigste vodka, tak" svarer jeg i en tone, svarende til hendes. "Har du id?" Hun holder tonen, men denne gang uden toppen af den syntetiske livlighed. Id, noget man gør alt for at få, indtil man får det, og det med et mister al sin værdi. Jeg kaster kortet op på disken og går videre til at placere kortet i maskinen og taste koden. Med flasken i tasken, stadig uåbnet, tager jeg hjem.

På mit værelse pakker jeg en rygsæk, med min nyerhvervede vodka i bunden. "Bank bank" "Hvor skal du hen?" siger min mor med en tydelig urolighed. "Jeg føler, at jeg har brug for et skift i mine omgivelser," forklarer jeg. "Jeg kunne da ikke være mere enig. Det er en skøn idé, skat" siger hun muntert. "Jeg har brug for en komplet ændring i mine omgivelser, ikke kun de materielle" forklarer jeg så. Vi fortsætter lidt frem og tilbage i noget tid, til jeg fortæller hende, at jeg tager op i sommerhuset og bliver der for en tid.

I bussen, finder jeg den vodkafyldte, lyserøde drikkedunk frem. Stille og roligt bliver omverden dæmpet.

Sommerhuset ligner sig selv, i den forstand at det aldrig ligner sig selv. Vores sommerhus er aldrig det samme, for vi er aldrig de samme. Jeg har været her, siden jeg kan huske, men ikke to ture har været ens. Denne tur bliver næppe en undtagelse. Diende min lyserøde drikkedunk, bevæger jeg mig flydende fra rum til rum, minde til minde, indtil jeg indfinder mig på sofaen med en tom drikkedunk.

Alt dunker, og min mund skriger efter vand. Jeg rejser mig, men endnu en gang overvældet af verden, griber jeg ud efter et glas, hvori jeg først hælder op til "en lille en", og derefter kommer isterninger i en substantiel mængde vodka. Ikke længe efter er verden til at holde ud igen. Jeg er flydende men fast, og uden bekymringer men til stede. Til stede. Hvor? Jeg kigger rundt i rummet. Her er tomt, selv de flasker, der fylder det hele er tomme. Det har været så anderledes engang.

Det er en dejlig sommer morgen i starten af juli måned, og vejret er vidunderligt. Jeg hopper ud af sengen, ifører mig morgenkåbe og hjemmesko, og bevæger mig ud i køkkenet. "God morgen, søde mor!" Jeg giver mig til at lave morgenmad. "Sikke en nydelig dag" siger hun over avisen. "Ja, det er godt nok skønt," svarer jeg, efterfulgt af den sædvanlige konversation om dagens planer og dagens verdenssituation. Med den færdige morgenmad, sammensat af æg, pandekager, stegte grøntsager og frugt sætter jeg mig hen til bordet. "Mmm! Du er altså yderst formidabel til at kokkerere, skat," siger hun, nu allerede halvvejs igennem sin servering. "Jamen tak" svarer jeg, inden vi vender tilbage til vores konventionelle diskurs.

Det hele bliver gråt og jeg er tilbage, og mere end trængende efter en genopfyldning.

"Pliing" Jeg kigger på min mobil. Sarah: "Hey, hvad laver du?" Med et breder der sig en glædelig følelse i mig. Jeg skynder mig at invitere hende herover, så vi kan snakke om sommerferiens eventyr. Heldigvis står hun allerede ude foran havelågen, iført sin skønne røde bikini. Vores højlydte sludrend om alt og intet, naive fremtidsplaner og Johnas og Anton fylder min baghave.

Med et vågner jeg, gennemblødt af sved og fuldstændig grædefærdig. Klokken er 4.56. Jeg kan ikke sove, og jeg kan ikke rejse mig. Jeg kan ikke noget. Så

begynder jeg at skringe. Jeg ved ikke helt hvorfor, det føles bare, som det eneste der er at gøre lige nu.

Alt er som det plejer. Jeg kigger ud af vinduet, umådeligt overvældende håb. Fuglene der håbefuldt synger for at få sig en mage. Træer, buske, blomster og græs i deres nærmest neon skinnende bombastiske farveskær. Alle dansende i vindens milde, idylliske brise. Alle håbefulde for at dette vil vare evigt. Alle ligesom mig, den gang.

"Ring, ring", min mobil. Min mor ringer endnu en gang, men jeg kan ikke høre hende. Jeg kan ikke høre hendes stemme, som den lyd, da hun fortalte mig det, igen.

Jeg er i gang med af skylle shampooen ud, da min mor braser ind ad døren. "Emma! Tag et håndklæde og kom ud i køkkenet" siger hun hektisk. Jeg har aldrig set hende sådan før, så oprørt og forvirret. Jeg skynder mig at få den sidste shampoo ud af håret, tager et håndklæde om mig og går dryppende ud i køkkenet, hvor min mor sidder med telefonen foran sig. Mine tanker kører rundt, hvem har ringet, hvad har de sagt. Jeg forstår ikke, hvad der er sket, eller hvad der kommer til at ske.

Hun ringer igen. Og en gang til. Jeg rækker mig efter flasken på natbordet, men den er tom. Endnu en gang ringer min mobil. "Hej mor", siger jeg lavmælt. "Årh skat, jeg er så glad for at høre din stemme igen!" svarer hun først overrasket. Vi snakker længe. Hun vil have mig hjem igen. "Jeg kan ikke også miste min datter, og Susan savner dig også" siger hun varsomt. Vi lægger på med en plan for min hjemkomst.

I min rygsæk kommer jeg de tomme alkohols flasker, hvorefter jeg er ude af døren på vej til kiosken. Men i dag tager jeg en anden vej. Jeg cykler forbi kirkegården.

"Emma... Susan har lige ringet." Hun begynder at græde. "Mor! Hvad er der sket." Jeg har hævet stemmen. "På vej hjem herfra... Bilisten var uopmærksom... Jeg er så utroligt ked af det!" kæmper hun sig igennem sætningen. Jeg er lamslået. Det kan ikke være rigtigt. Det er en syg joke, en virkelig syg joke. Hun kommer rundt om bordet for at kramme mig, men jeg rejser mig hurtigt. "Du lyver! Det kan ikke passe, jeg har jo lige set hende! Hun kan ikke bare være væk!" råber jeg i rendyrket vrede, inden jeg falder sammen på gulvet, skrigende, og lader min mor nærme sig, for til sidst holde om mig.

Foran mig står den, stenen. "Sarah Sarrason. Vores alles elskede søster, datter og veninde." I et kort øjeblik er alt stille. Så ser jeg hende, hendes fantastiske smil. Hun smiler til mig og jeg smiler igen.
